

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobců: **a) DELTA PEKÁRNY a. s.**, se sídlem Brno, Bohunická 24, **b) ODKOLEK a. s.**, se sídlem Praha, Pekařská 1/598, oba zastoupení JUDr. Pavlem Dejlem LL.M., Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, za účasti: PENAM, a. s., se sídlem Brno, Cejl 38, zastoupené Mgr. Danielem Čekalem, advokátem, se sídlem Praha 1, Jungmannova 750/34, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. R 11, 12, 13/2005 ze dne 18. 6. 2006, v řízení o kasační stížnosti žalovaného jako stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2007, č. j. 62 Ca 36/2006 – 180,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Stěžovatel **je povinen** zaplatit žalobci a) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč k rukám zástupce žalobce a).
- III.** Stěžovatel **je povinen** zaplatit žalobci b) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč k rukám zástupce žalobce b).
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení PENAM, a. s., **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný jako stěžovatel včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, který výrokem I. zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. R 11, 12, 13/2005 ze dne 18. 8. 2006 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Výrokem II., III. a IV. krajský soud rozhodl o nákladech řízení žalobce a), žalobce b) a osoby zúčastněné na řízení.

Rozhodnutím č. j. S 233/03-2050/04-ORP Úřad pro ochranu hospodářské soutěže v prvním stupni deklaroval, že žalobce a), žalobce b) a osoba na řízení zúčastněná porušili ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“), tím, že prokazatelně v období od 26. 9. 2003 přinejmenším do 12. 11. 2003 jednali ve vzájemné shodě při určování prodejních cen pekárenských výrobků. Tímto jednáním účastníci řízení narušili hospodářskou soutěž na trhu čerstvého běžného pečiva a na trhu čerstvého cukrářského pečiva, přičemž žalobce b) a osoba na řízení zúčastněná dále narušili hospodářskou soutěž na trhu trvanlivého sladkého pečiva. Za toto protisoutěžní jednání byla všem účastníkům řízení uložena prvním prvostupňovým rozhodnutím pokuta, a to žalobci a) ve výši 55 000 000 Kč, žalobci b) ve výši 35 000 000 Kč a osobě na řízení zúčastněné ve výši 30 000 000 Kč.

Proti prvnímu prvostupňovému rozhodnutí podali všichni účastníci řízení včas rozklady, o nichž předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl dne 11. 5. 2005 rozhodnutím č. j. R 20, 21, 22/2004 (dále též „rozhodnutí o vině“). Předseda úřadu v tomto rozhodnutí potvrdil výrokové části I., II., III. a IV. (deklarující porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže jednáním ve vzájemné shodě, ukládající zákaz takového jednání do budoucna a zastavující správní řízení v rozsahu šetření možného porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže uzavřením dohody o rozdělení trhu) a zároveň zrušil výrokovou část V. týkající se uložených pokut za deklarované porušení zákona a vrátil věc v tomto rozsahu k novému projednání a rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně.

Předseda Úřadu shledal nepřezkoumatelnost výrokové části ukládající pokuty, a proto správnímu orgánu prvního stupně uložil, aby v rámci nového řízení o pokutách tyto dostatečně diferencoval, tj. individualizoval tak, aby z nich bylo patrné, k čemu přihlédl a jakou váhu danému kritériu u jednotlivých pokut dal z hlediska přiměřenosti, proporcionality a předvídatelnosti.

Následně správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím č. j. S 233/03-4350/05-OOHS ze dne 18. 7. 2005 uložil účastníkům dle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže pokuty, a to žalobci a) ve výši 31 000 000 Kč, žalobci b) ve výši 18 500 000 Kč a osobě na řízení zúčastněné ve výši 16 500 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podali všichni účastníci řízení včas rozklady.

Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 18. 8. 2006 rozhodnutím č. j. 11, 12, 13/2005 (dále též „rozhodnutí žalovaného o trestu“) změnil předchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. S 233/03-4350-OOHS ze dne 18. 7. 2005, a sice tak, že za porušení zákazu uvedeného v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů, jednáním ve shodě při určování prodejních cen pekárenských výrobků ve smyslu rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. R 20, 21, 22/2004 ze dne 11. 5. 2005, se žalobci a) ukládá pokuta ve výši 24 800 000 Kč, žalobci b) pokuta ve výši

14 800 000 Kč a dalšímu účastníku správního řízení, nyní osobě zúčastněné na řízení PENAM, a. s., pokuta ve výši 13 200 000 Kč.

Rozhodnutí předsedy Úřadu o vině i o trestu byla napadena žalobami. Rozhodnutí o vině bylo Krajským soudem v Brně zrušeno rozsudkem č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006. Stěžovatel tento rozsudek napadl u Nejvyššího správního soudu kasační stížností ze dne 11. 9. 2006, z důvodu, že krajský soud po právní stránce nesprávně posoudil skutkovou podstatu soutěžněsprávního deliktu jednání ve vzájemné shodě ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Nyní přezkoumávaným rozsudkem krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného o trestu z důvodu, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného o trestu trpí absolutním nedostatkem důvodů skutkových, jenž sám o sobě představuje jeho nepřezkoumatelnost podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Nepřezkoumatelnost je dle krajského soudu za daného právního stavu již nezvratitelnou, neboť výrok správního orgánu ohledně sankce nemůže za žádných okolností předejít výrok o tom, že byl správní delikt za nějž je sankce ukládána, spáchán.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku rozvádí, že konstatovaná nepřezkoumatelnost (nehledě k samotné formulaci výroku napadeného správního rozhodnutí o trestu, jenž je i formulačně navázán na zrušené rozhodnutí o vině) nemůže být již z principiálních důvodů „dodatečně fakticky zhojena“ ani případným vydáním nového rozhodnutí žalovaného o samotném spáchání správního deliktu.

Rozhodnutí o trestu nemůže samostatně (bez rozhodnutí o vině) v rámci soudního přezkumu obstát a není čeho by na něm soud mohl vzhledem ke skutkové stránce deliktu nyní přezkoumávat.

Z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vyplývá, že rozhodnutí žalovaného o trestu vycházelo ze skutečnosti, že je najisto postaveno, že žalobci se správního deliktu, tj. porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů, dopustili, za což jim stěžovatel v rozhodnutí žalovaného o trestu uložil sankce – pokuty dle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Z výroku a odůvodnění rozhodnutí je podle krajského soudu nepochybné, že uložené pokuty jsou sankcí výlučně za to jednání žalobců a osoby zúčastněné na řízení, jehož protiprávnost byla deklarována předchozím rozhodnutím stěžovatele č. j. R 20, 21, 22/2003 ze dne 24. 8. 2006. Samotný výrok rozhodnutí přitom odkazoval v otázce deskripce skutku výslovně na formální označení předchozího rozhodnutí o vině. Bylo-li předchozí rozhodnutí stěžovatele o vině soudem zrušeno, pak je podle krajského soudu třeba mít za to, že skutkový základ rozhodnutí o trestu zcela chybí.

Stěžovatel včasnou kasační stížností napadl výroky I, II, a III. rozsudku krajského soudu z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel se neztotožňuje se závěry krajského soudu, na základě kterých byla dovozena nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podle stěžovatele nelze konstatovat, že rozhodnutí trpí absolutním nedostatkem důvodů skutkových, resp. že je za daného právního stavu nezvratitelné.

Stěžovatel uznává, že výrok ohledně sankce nemůže předcházet výroku o tom, že byl správní delikt, za nějž je sankce ukládána spáchán, taková situace i přes existenci rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006 nutně nastat nemusí, resp. může být zhojena.

Dle stěžovatele skutkový základ pro vydání rozhodnutí žalovaného o trestu byl a nadále trvá, neboť rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 je nezákonné z důvodu nesprávně posouzené povahy deliktu jednání ve vzájemné shodě (§ 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže) po právní stránce.

Stěžovatel v kasační stížnosti také uvádí, že zrušením rozsudku Krajského soudu v Brně Nejvyšším správním soudem by byl obnoven právní základ rozhodnutí žalovaného a byla by tím fakticky zhojena krajským soudem vytčená nepřezkoumatelnost rozhodnutí o trestu (a odpadl by tak jediný důvod, pro který krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného).

V projednávané kasační stížnosti stěžovatel dále již uvádí námitky směřující proti touto kasační stížností nenapadenému rozsudku, a to rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006.

Stěžovatel je přesvědčen, že rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105, na který se krajský soud v napadeném rozsudku odvolává je nezákonný z důvodu nesprávně posouzené skutkové podstaty soutěžněsprávního deliktu jednání ve vzájemné shodě po právní stránce.

Dle stěžovatele se jím tvrzená nezákonnost rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005-105 ze dne 24. 8. 2006 promítla i do nezákonnosti přezkoumávaného rozsudku z důvodu věcné a právní provázanosti obou správních rozhodnutí (o vině a trestu), jakož i obou rozhodnutí Krajského soudu v Brně.

Stěžovatel v kasační stížnosti také navrhl, aby řízení o kasačních stížnostech proti rozsudkům Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006 a č. j. 62 Ca 36/2006 - 180 ze dne 3. 1. 2007 spojil ke společnému projednání. Alternativně stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud o projednávané kasační stížnosti rozhodl až poté, co bude rozhodnuto o jeho kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006.

V závěru své kasační stížnosti stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce a) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že kasační stížnost stěžovatele je nepřipustná ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť i přes to, že stěžovatel formálně na důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) a a) s. ř. s. odkazuje, neopírá svou kasační stížnost fakticky o žádný z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je dle žalobce a) rovněž nedůvodná, jelikož posouzení právní otázky, na jejímž základě vydal soud rozsudek, bylo správné a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a soudní řízení předcházející vydání rozsudku nebylo zatíženo žádnými procesními ani jinými vadami, které by mohly způsobit nepřezkoumatelnost rozsudku.

Žalobce a) dále rozvádí, že za situace, kdy bylo rozhodnutí stěžovatele o vině pravomocným rozhodnutím krajského soudu zrušeno, nemohl krajský soud v předmětné věci postupovat jinak než postupoval. Žalobce a) odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního

soudu vydané ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 8/2007 pod číslem 1275, dle kterého má rozhodující význam fakt, že důsledky zrušujícího rozsudku soudu působí ex tunc; správní rozhodnutí se jím ruší od samého počátku a je nutno na něj nahlížet, jako by vydáno nebylo a tedy, že v době rozhodování krajského soudu toto rozhodnutí již neexistovalo.

Žalobce b) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl, příp., shledá-li Nejvyšší správní soud kasační stížnost přípustnou, aby ji jako nedůvodnou zamítl.

Dle žalobce b) stěžovatel v kasační stížnosti nevynechal žádnou právní otázku, kterou měl údajně krajský soud nesprávně posoudit, ani nespecifikoval konkrétní hmotněprávní úpravu, se kterou by řešení této otázky mělo být v rozporu. Správnost či nesprávnost posouzení právní otázky soudem v jiné věci není a nemůže být pro posouzení důvodnosti a tedy i přípustnosti kasační stížnosti v předmětné věci v žádném případě relevantní. Kasační důvod vyplývající z jednoho rozhodnutí pro konstrukci přípustnosti kasační stížnosti proti jinému rozhodnutí nekonstatoval ani Ústavní soud ve stěžovatelem uváděné judikatuře.

Krajský soud dle žalobce b) dospěl ke správnému závěru, že nelze ukládat sankci, aniž by bylo předem zákonným způsobem rozhodnuto o vině (resp. o tom, že byl spáchán správní delikt).

Rozsudek krajského soudu je dle žalobce b) zcela srozumitelný a důvody, které soud k jeho rozhodnutí vedly, jsou v něm formulovány zcela jasně. Stěžovatel ve své kasační stížnosti nespecifikuje ani jakoukoliv jinou vadu, kterou by měl rozsudek krajského soudu trpět, a která by mohla mít za následek nezákonnost.

Žalobce b) závěrem konstatuje, že za situace, kdy rozhodnutí o spáchání správního deliktu bylo soudem zrušeno a věc vrácena stěžovateli k dalšímu řízení, nemohl krajský soud potvrdit prostřednictvím zamítnutí žaloby rozhodnutí stěžovatele o sankci uložené za předmětný delikt, neboť by rozhodnutí o sankci zůstalo v právní moci a účastníci řízení by byli nuceni na jeho základě uloženou sankci uhradit za situace, kdy nebylo pravomocně stěžovatelem rozhodnuto o tom, že se skutku (správního deliktu), za který jsou povinni sankci uhradit, skutečně dopustili.

Osoba na řízení zúčastněná ve svém vyjádření uvedla, že kasační stížnost stěžovatele je nepřipustná ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá pouze o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ust. § 103 s. ř. s.

Stěžovatel dle osoby na řízení zúčastněné sám uznal, že výrok o sankci za správní delikt nemůže předcházet výrok o tom, že správní delikt byl spáchán a stěžovatel tím v podstatě plně aproboval výrok i odůvodnění rozsudku.

Úvahy stěžovatele o údajné nezákonnosti rozsudku, jímž bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele o skutku, jsou v řízení o projednávané kasační stížnosti, dle osoby na řízení zúčastněné, bez jakéhokoliv právního významu. Rozhodný je toliko fakt, že rozhodnutí o skutku bylo pravomocně zrušeno.

Osoba na řízení zúčastněná uzavírá, že jestliže stěžovatel jako jediný důvod kasační stížnosti uvádí teoretickou možnost údajného dodatečného „zhojení“ nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného o trestu, nelze takový důvod podřadit pod žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 s. ř. s. Rozhodné je to, zda skutečný důvod kasační stížnosti uvedený

stěžovatelem je objektivně podřaditelný pod některý ze zákonných kasačních důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 7/2003 - 50 ze dne 8. 1. 2004).

Osoba na řízení zúčastněná se domnívá, že kasační stížnost stěžovatele je nepřipustná a měla by být Nejvyšším správním soudem odmítnuta.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná.

Oba žalobci i osoba na řízení zúčastněná ve svých vyjádřeních ke kasační stížnosti stěžovatele namítají její nepřipustnost ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť dle jejich názoru se kasační stížnost fakticky neopírá o žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud však v posuzované věci neshledal důvod pro odmítnutí kasační stížnosti.

Za stížní námitku je nutno považovat každé vyjádření stěžovatele, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že má napadené soudní rozhodnutí za nezákonné z některého důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil stížní důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel konkrétně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé spatřuje v tom, že skutkový základ rozhodnutí žalovaného o trestu byl a nadále trvá, neboť rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006 je nezákonné (z důvodu nesprávně posouzené povahy deliktu jednání ve vzájemné shodě po právní stránce).

Kasační stížnost stěžovatele tak obsahuje tvrzení spadající pod zákonný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost neodmítl jako nepřipustnou, ale zabýval se její důvodností.

Ke stížnímu tvrzení, že skutkový základ rozhodnutí žalovaného o trestu byl, Nejvyšší správní soud zjistil, že rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006 bylo rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 11. 5. 2005, č. j. R 20, 21, 22/2004 v napadené části (ve výroku I.) bez jednání zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu druhého stupně k dalšímu řízení.

Krajský soud v odůvodnění výše specifikovaného rozhodnutí (rozsudku o správním rozhodnutí o vině) konstatoval, že se zabýval pouze otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozkladového rozhodnutí a shledal důvod nepřezkoumatelnosti v nesrozumitelnosti ve vztahu k časovému vymezení postihovaného protisoutěžního jednání účastníků.

V souladu s ustanovením § 54 odst. 5 s. ř. s. je rozsudek, který byl doručen účastníkům, v právní moci.

Výrok pravomocného rozsudku je závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci (§ 54 odst. 6 s. ř. s.).

Soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám, je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal (§ 52 odst. 2).

Krajský soud v Brně tedy postupoval správně, když v předcházejícím řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o trestu, vycházel z rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006, kterým bylo správní rozhodnutí o vině (č. j. R 20, 21, 22/2004 ze dne 11. 5. 2005) zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Nelze tedy přisvědčit tvrzení stěžovatele, že v době rozhodování krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o trestu, skutkový základ rozhodnutí žalovaného o trestu existoval.

Taktéž nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že skutkový základ rozhodnutí žalovaného o trestu nadále trvá, neboť dle stěžovatele rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 o zrušení správního rozhodnutí o vině je nezákonné (z důvodu nesprávně posouzené povahy deliktu jednání ve vzájemné shodě po právní stránce).

Nejvyšší správní soud totiž v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006 rozsudkem č. j. 5 Afs 40/2007 - 204 ze dne 30. 9. 2008 kasační stížnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zamítl a nevyhověl tak návrhu na zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Skutkový základ rozhodnutí žalovaného o trestu tak v době rozhodování krajského soudu neexistoval, krajský soud přitom správně vycházel z jiného dříve učiněného rozhodnutí krajského soudu. Skutkový základ rozhodnutí žalovaného o trestu ani nadále netrvá, neboť v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu zrušujícího správní rozhodnutí o vině, Nejvyšší správní soud nevyhověl návrhu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na zrušení rozsudku ohledně správního rozhodnutí o vině a kasační stížnost zamítl.

Podle § 3 odst. 1 zákona č. 141/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže) dohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen „dohody“), které vedou nebo mohou vést k narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 141/2001 Sb. zjistí-li Úřad v řízení ve věcech podle § 3 až 6 citovaného zákona, že byla uzavřena zakázaná dohoda, tuto skutečnost v rozhodnutí uvede a tímto rozhodnutím plnění dohody do budoucna zakáže.

Podle § 22 odst. 2 zákona č. 141/2001 Sb. Úřad může soutěžitelům uložit pokutu do výše 10 000 000 Kč nebo do výše 10% z čistého obrátu dosaženého za poslední ukončené účetní období, jestliže úmyslně nebo z nedbalosti porušili zákazy stanovené v § 3 odst. 1, § 11 odst. 1 a § 18 odst. 1 nebo neplní opatření uložená podle § 7 odst. 2 nebo § 11 odst. 3 anebo podle § 18 odst. 5. Při rozhodování o výši pokuty Úřad přihledne zejména k závažnosti, případnému opakování a délce trvání porušování tohoto zákona.

V obecné rovině se správním trestáním rozumí rozhodování o vině a trestu za porušení norem v oblasti správního práva, postupem stanoveným zákonem. V oblasti správního trestání má výrok o vině deklaratorní charakter, zatímco výrok o správní sankci má konstitutivní charakter, neboť se jím ukládá správní sankce za zjištěné a deklarované porušení právní povinnosti.

Jestliže § 7 odst. 1 zákona č. 141/2001 Sb. stanoví, že zjistí-li Úřad v řízení ve věcech podle § 3 až 6 citovaného zákona, že byla uzavřena zakázaná dohoda, tuto skutečnost v rozhodnutí uvede, znamená to, že Úřad ve výroku rozhodnutí musí uvést konkrétní zakázané jednání, kterého se soutěžitel, soutěžitelé dopustil(i) i s časovým vymezením tohoto zakázaného jednání. Takto také Úřad ve svých rozhodnutích postupuje. Mezi rozhodnutím o vině a uložením správní sankce je vzájemná vazba. Rozhodnutí o správní sankci nemůže existovat samo o sobě, je závislé na existenci a obsahu rozhodnutí o vině. I když v postupu Úřadu, který rozhodl samostatným rozhodnutím o vině a samostatným rozhodnutím o správní sankci, nelze spatřovat nezákonnost, v případě, že je zrušen výrok o vině, je třeba zrušit celý výrok o správní sankci, respektive i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Bez rozhodnutí o vině je rozhodnutí o správní sankci nepřezkoumatelné. K těmto závěrům již dospěl i krajský soud a vyjádřil je v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud tak neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu tvrzené vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Stížní důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení stěžovatel spatřuje v tom, že nelze konstatovat, že rozhodnutí trpí absolutním nedostatkem důvodů skutkových, resp. že je za daného právního stavu nezvratitelné.

Podle obsahu kasační stížnosti je však dále patrné, že tento stížní důvod stěžovatel konkrétně spatřuje v již výše přezkoumané námitce, že skutkový základ rozhodnutí žalovaného o trestu byl a nadále trvá, neboť rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006 je nezákonné.

K výše uvedenému tvrzení stěžovatele, Nejvyšší správní soud odkazuje na již dříve učiněný závěr o nedůvodnosti této stížní námitky.

V tvrzení stěžovatele, že nezákonnost rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006 se promítla i do nezákonnosti přezkoumávaného rozsudku z důvodu věcné a právní provázanosti obou správních rozhodnutí (o vině a trestu), jakož i obou rozhodnutí Krajského soudu v Brně, nelze shledat stížní důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel zde nenamítá jakékoliv pochybení krajského soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o trestu.

Z důvodu, že tato námitka uplatněná stěžovatelem v kasační stížnosti není podřaditelná pod žádný z důvodů kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s., jedná se o námitku nepřipustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.) a Nejvyšší správní soud se jí nezabýval.

Další tvrzení stěžovatele obsažená v kasační stížnosti již výslovně brojí proti nezákonnosti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006, který však není napadeným a přezkoumávaným rozsudkem v projednávané věci.

Tyto další stížní tvrzení tak opět nejsou podřaditelná pod zákonné důvody k podání kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Jedná se tak o námitky nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), kterými se Nejvyšší správní soud nezabýval.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že o projednávané kasační stížnosti rozhodl až po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006. Pro spojení řízení, o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Ca 58/2005 - 105 ze dne 24. 8. 2006 a projednávané kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu č. j. 62 Ca 36/2006 - 180 ze dne 3. 1. 2007, Nejvyšší správní soud důvody neshledal.

Po přezkoumání kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalobci a), jemuž náleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.), je stěžovatel povinen zaplatit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč /z toho 2100 Kč jako odměnu právního zastoupení za 1 úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti a dále 300 Kč paušální poplatek na úhradu hotových výdajů v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů/. Částku 2400 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci a) ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce a).

Žalobci b) taktéž náleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Stěžovatel je povinen zaplatit žalobci b) náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč /z toho 2100 Kč jako odměnu právního zastoupení za 1 úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti a dále 300 Kč paušální poplatek na úhradu hotových výdajů v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů/, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce b).

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ji nebyla v řízení o kasační stížnosti uložena žádná povinnost a soud ani neshledal důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. října 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu